

Du Broliai Vienveidžiai.

Parasze Ona Bandzeviciu.

Giveno kitados biednas žmogelis kursai neturėjo nė vieno sunaus ne dukters, tik tai turėjo kumelaitę ir kalaite; jį ai užsiimdavo žuvavimu, — gaudydavo žuvis ir iš to turėjo maitintis, o senelis daugiau žuvų nepagaudavo, kaip tik sau dvi, pazei dvi ir kalaite dvi, labai vargas buvo jiems per givent, o kad siki jo pati pradejo jį plust kaip tik išmanidamas ir tare:

— Jagu tu senas gribe nepagausi szendien daugiau žuvu kaip po dvi visiem, tai ne namon ne pareik.

Senis labai nusimine ir iszejo žuvaut, kada jau insibrido in upia; užmete tinkla ir pradėjo traukt laukan, nes negalėdamas patraukt mislino sau senis.

— Tai turbūt gerai užgriebau žuvu, kad ne tinklo pajū dintnegalu. Džiaugiesi senis iszo, ir tare pats in save:

— Kaip parnesziu namon, tai ne po dvi užteks ale po du karčzius ir mano pacziule mane miles. Teip pamislines vel tinkla pradejo traukt, nuilso senis betraukdamas tinkla, bet isztrauke ant kranto, o isztraukė labai nudziugo kada pamate tinkle geležine skrine, ir mislino kad tai skarla keno isztrauke, prisiartino prie skrinės, o kada atidare sztai atsisztojo žmogus skrineje ir tare in žuvininka:

— Dabar tu turi gult in ta skrine ir gult 100 metu ba ir asz 100 metu iszgulejau. Žuvininkas isz baimės pabalo kaip drobe ir ne žodzio isztart ne galejo, nes už valandes atsikvotojas paklause:

— Tai parodik kaip tu gu lelei? tasai atsiguie in skrine o žuvininkas braukszt skrine užrankino ir tare:

— Da tu gulesi 100 metu ir už mane. Iszitraukias rakta ir norejo eit, nes iszgirdo skrinio žmogus prazanti paleidimo ant luosybes, o žuvininkas tare:

— Nelesiu!

Tada gulintis skrinio atsiliepe:

— Leisk žmogeli mane laukan, o asz busiu tavo gilukis, o žuvininkas paklause:

— Koks tu mano gilukis busi? o anas atsake:

— Kaip pareisi namon, rasi pacze su dviem sunais, kumele su dviem kumelukais o kalaite su dviem szuniukais: Žuvininkas iszgirdes tai, atrakino skrine ir paleido žmogug ant luosybes. Paleistas žmogus pavirto in vilka ir nubego per laukus, kalnus, girres ir plines.

Žuvininkas likias prie skrinios vienas pamislino sau:

— Parneszu į skrine o žuvu ne, tai pati ne in grince ne in leis. Pasieme tinkla ir vel bridio in upe, o užmetes tinkla patrauke ir isztrauke daug žuvu. Suples in skrine užrankino, o kad ne galejo pakelt nusidave namon, nuejo prie tvartelo kur kumele stovė ir pamate kumelę su dviem kumelukais. Gal ir teisibe tas vilkas man sake, pamislino žuvininkas—eisiu in stuba pažiuret paczius. Kada inzege in priemene žiuri kalaite guli su dviem szuniukais, kurie buvo panaszus vienas in kita, o kada inėjo in grince pamate pacze gulinte lovi su dviem sunais, vienveidžiais. Senis nudziugo, apsahe paczei sziadienini atsitikima — apie pagavima skrinios su žmogum ir daugibe žuvu—pati liepe pakinkit kumele ir parvezt skrine su žuvin namo. Senis teip ir padare.

No to laik žuvininkui labai sekiesi žuvaut, o prigaudes žuvu, veze parduot. Už poros metu likos turtingu ir leido abudu sunu in moksle.

Vaikai jio labai mego mokslą—ba norejo givent geriau negu jiu tevas.

Ilga laika mokinosi juodu, o kada geležine skrine prirovo pilna knugu tada nustojė mokinesi. Teip juodu pas te-

Kad jin galas, del ko Vincas ne ateina, Teip man nubodu laikas praėja, Bet Vincukas už uždangalo pasislepe Už rankos Magduka pagriebe.

— Kur Vincas?

va giveno gražei ir sutikime, teiposi gi kumelukai ir szuniukai gražei augo ir užaugo didei ir gražus, kad jiems buvo miela žiuret in juos, o už tai, kad viens in kita buvo panaszus.

Kada jan tevas ir motina numire, tai juodu tari viens in kita.

— Ka mudu czion iszbusiava szito stubele, jokim in svietu vandrat, teip vienas kito žodzio paklause, pasibalnojo abudu po arkli ir leidosi in svietu palikdami savo sena grinte, o paskui juos ir tuodu szuniukai seke. Nes vienas isz jiu tare:

— Palikim koki nors zenkla kad zinotume vienas kito nelaimę. Teip juodu paemia revolversius inszove in arzuola po viena kulka—tas arzuolas radosi gale jiu grinceles kada jau buvo viskas gatava, tada vienas isz jiu tare:

— Jagu katras papulsim in nelaimę, tai teip kulka iszlis ant virszaus. Teip pasirodavo ja leidosi in kelone.

Kada prijojo krizkele tai atsisveikino ir vienas nujojo po kairei pusei o kitas po tiesei.

Tasai, kuris nujojo po kairei pusei, prijojo kokia tai karaliste, o kada injojo in viena miesta kuris buvo visas želabai isztaisitas, jaunikaits paklause: del ko tai ta želaba, o jiam tuojaus atsake, jog szitoi karalistei randasi toks smakas kuris iszrijo visus žmones, o szita karta tai karalaite tures duot ant prarijimo smakui.

Jaunikaits tai iszgirdes nusiszpisojo ir paklause:

— Ar tai teisibe? o žmonis jiam atsake.

— Teisibe, rit karalus vež savo dukteri in pamari del smako ant sudimo ant dvilek tos adinos ant piet.

Jaunikaits dazinojas teisibe nusidave in hoteli ant nakvines, o ant ritojaus nusidave in pamari kur karalaite radosi.

Karalaite pamaczius jaunikaite tare:

— Gana manes vienos žuvanczius, o da ir tu brangus jaunikaite eze pribuvai ant prazuties, o jaunikaits tare:

— Nesibijok brangi mano karalaite, tai vis Dievo padėjimas.

Ne gelbes tavo brangus jaunikaite ne smarkus žirgas o ne szuva—atsake karalaite prazusim abudu, o jaunikaits apsiakabines patoga karalaite tare:

— Karalaite brangi, turek szirdi tvirta, o asz guldysiu savo galva už tave!

Teip jiems besznekuozinojant, pradejo vetra kilt isz mariu vilnis lietas ant krantu, už valandos smakas iszkiszo dvi-liku galvu in tare:

— Szedien bus geri pietus del mane, o jaunikaits atsake:

— Jagu tu tuos pietus tik tai mokesi sunaudet, teip smakas tuojaus ir metesi ant jaunikaiczo o karalaite apmire isz gailescio ir baimes ir žmoniū mines stovejo ir žiurejo ant galin go jaunikaiczo, o karalus tare in žmones;

— Jagu tas jaunikaits, iszgelbetu mano dukteri, tai tuojaus užrascieze puse karalistes, o po mano galvai tai jiam vis kas liktu.

O ka mus jaunikaits su smaku padare, apie tai koznas skaititojas nori dazint? — Kaip tik smakas prisiartino prie drasaus jaunikaiczo, tas iszstrauki savo milžiniszka kardą ir vienu mostelejimu visas smako galvas nuemi, o stuobris smako nugarmėjo į gilumoi mariu, o vanduo pavirto in kraują.

Žmonis labai nusidivino, jog jaunikaits visai lengvai su smaku apsiejo.

Karalaite kaip isz miegu pa budus pažiurejo in jaunikaite ir vel apalpo isz džiaugsmo kad likos izgelbeta nes už valandes velei atsikvotoje ir saldzai pabuczevo savo izgelbe toja.

Karalus pamates savo viena-tine duktere giva ir su kokuu tai jaunikaicziu bekalbant pri siartines tari:

Galingiausias mano jaunikaite, kuom asz tau galu atnagradit?

Jaunikaits atsak:

— Tik tai tuom atnagradisi, už ka asz galva savo guldziau, o karalus ant to šiko. Karalaite neziņoj kaip džiaugtis isz tokio patogo jaunikaiczo.

Karalus su didele iszkelme parvede jaunikaite in savo palociu, o usz poros nedelu atsi-buvo iszkelminga veseile jaunikaiczo su karalaite o jaunikaits isz to džiaugiesi, jog po uozsvio smertei bus karalum.

Viena karta karalus vadino žianta ant medziokles, pasi balnojo arklius, pasiemi po szuni ir leidosi in medziokle, in joje in girre, szunes pamate lape pradejo skalit, karalus su žentu sustojo ir lauki lapės ku re szunes vari link jiu, nes tas laukimas buvo ant tuscio, jau ka tik buvo girdet szunu skalijimai, o po valandai suvis ne girdejo, o jau vakaras artinosi ir pradejo linot, teip karalus užtribino ant medejines triubos, karalus szuo atbe go, o žento szuo neziņe kur dingo tada karalus tari in žianta.

Jokiva namon o szuo parlęgs už valandos, o žentas ataki:

— Karalus gali jot, o asz josu szunes jezokot ba jokiu spasabu negalu ta szuni paliktie, ba tas szuo ir szitas arklis yra sikiu su manim gime ir au ge.

Karalus paklauses žento nu jojo namon, o žentas injojo in baise girre, o kad buvo tamsu ir linojo, tai labai jiam buvo szlekta kelaus nes už valandos nusipagalijo ir menulis pradejo szviest, tada žentas karalaus gavosi ant dideles piegos, pamate ugni ir leidosi link ng uies, o kada prijojo arti, žiuri, —edi boba ir jio szuo, tada tari in boba.

— Del ko mano szuni czio uni laikot? O boba atsake:

— Nežinau isz kur jis atbe go, o kad lijo tai szuo pribeges prie ugnies ir dabar szildosi, o jaunikaits tare:

— Ar negalima butu ir ma eze pergult? namo nonoriu jot tamsumoje per girre. Boba atsake:

— Kodėl ne, iszspesk savo 2 plaukus, szuns 2 plaukus ir arklo 2 plaukus tai gali gulet.

Teip jisai ir padare, iszspesze po du plaukus ir padave bobai o boba jin, jio szuni ir arkli paverte in akmenis.

Karalus nesulaukdamas žento namon parjojent leidosi į žkot, nes jio jezokojimas buvo ant tuscio, ir sugrizes namon iszrede visa miesta želabai del to, jog žentas prapule ir žmonem prisake nesziot želabai.

Dabar paliksim szita, o grizkim prie jio brolio, kuris nujo jo po tiesei.

Anas atsimines apie tais kul kas, leidosi link savo senos grinteles prie to arzuolo, pamate brolio kulka iszlindose pavirszium, atsiduso ir pradejo graudzi vertk gailėdamasis savo milimiausio brolio.

(Toliaus bus.)

— Susimylekit ant biedno! — Kas tai! nežinau, kad ubagant nevalia dabar?

— E... asz tai žinau, tik mislijau, kad ponas nežinau...

NAUJA KNYGA
-PO VARDU-
PRIEJGIAUSES
MOKSLAS
ANGLISZKO
LIEZUVIO BE
PAGIALBOS KITO.

Yra tai praktizniaus Knyga kokios lig szio Lietuwei turejo. Ir teip sudeta, jog ka tikta pribuvias Grinorius isz Lietuvos gali in trumpa laika pats per save iszmokti Angliskai sziek tiek kalbet.

Toji Knyga drucei apdarita in Francuziai raudona audimu ir kasztuoje tiktai \$1. Kasztus nusitintimo mes apmokame.

SAULE Mahanoy City

Anglijos karalienes Marijos karunavojamo szlebe.

Del ko Amerikonai kitaip iszrodo,

Ir tokio pasiutimo neparodo,

Pasielge davadni,

Kaip dzentelmonai?

O tai del to:

Anglikai gazietas laido,

Koznas prigules skaito,

Norint turi pae ia, vaikus ke-
jis,

Bet ir ant gaziotos buna isz-
tekliis.

O del ko? Ba teip negirtuok-
liuja,

Namai grazei uzlaikyti,

Vaikai puikie padabinti,

Valgis szvarei pagaminatas,

Stalas visko pristatytas;

O velei, amerikoni akivi
zinoti,

Kas ant viso svieto girdeti.

Lietuvius tas mazai apejna,

Ba vos nog darbo parejia,

Vos speja nusipraust ir pa-
valgyti,

Redos ir skubina in karcema
eiti.

Ne sedi grinceioje pas ka
buna,

Trauke, pypke inskandes in
siliuna!

Kaip t'k kelis alus nurije,

Tuojaus narsa ir moks'a in
gija!

Tuojaus liezuvis atsirszia,

Plauszke ne szie ne ta,

Del tokiu skaityti ne reike,

Ir jai kitus mato skaitant
peike;

O jagu kas gazieta kokia
laiko,

Tai da vaikune per dantis
trauko.

Be jau ne daug tokiu turime.

Norint da atrasti galime,

Ba kur randasi Lietuwei,

Ten turi buti keli kvailei.

* * *

Ka jus broliczei ant to pa-
saksyite,

Ir kaip ta dalyka apsarvsty-
site?

Viename miestelije surinko
piningu,

Del pargabenimu kunigu;

Ant kasztu atvaziavimo,

Del spaviednes iszklausimo.

Ar mislinate kunygu teko,

Ne! kipszui tie pinygai pake-
teko!

Vietoje kunygu atyduoti,
Nesidrovejo piningus pragerti,

Kunygas apie tai dazinojo,

Ir jau daugiau užszidėjo,

Pas juosius atsilankyti,

Spaviednes velikines iszklaui-
syti.

Szitokie darbai,

Tai vyreli niekai.

* * *

Kas zin, ar tai gražu,

Jog vyras ir boba nuejia in
karcema ir gere alu,

Nuejia pasilaka,

Ir diedas boba plaka.

Su stiklais vienas in kita laido

Niekas ne nesustaldo,

Tada vyras už kudlu laukan
iszvelka,

Duoda in kaili ir namon par-
velka.

Po koznai pedi teip jiedu
daro,

Gere abudu karcemoje prie
baro,

Kożna karta susimuszta,

Ir susipezta.

O tai Szenadori rgejau

Taji atsitikima užraszyti tu-
rejan.

* * *

Salunikai turi gana vargo,

Jagu katrie gere ant bargo,

Nes yra in tokia, ka da pas-
kolina pinygu,

Kad atyduoti skole del kitu.

Girtuoklu ne reike klauyti,

Ant bargo ne duoti ir nesko-
lyti,

Ba jagu girtuoklis ingriebe,

Tai jau kvaraba pagriebe!

Žinot, jog ir skunsti už tai
negalyte,

Ne nog pedes sukalektavoti,

Nes gerimus ant bargo ne
galite duot

Niekas už tai ne gali pšpipti
atiduot,

"Pei tu dei, trust turaro

Tik už pinygus gerki prie
baro."

KITRASMOKINTOJAS.

Už deszintis kalnu, ir de-
szimts upiu, vieszpatavo gar-
singas ir turtingas sultonas
Bab-El-Mandeb, kuris vadi-
no save Aze svieto ir Žvaigz-
de iszmintungumo.

Viena karta didisis sultonas
atsikreipe in susirinkusius dva-
rokus, kurie apsiabinejo sul-
tono sosta, žibanti no aukso ir
zemeziugu, tare:

— Kas trokszta aplaikit
mano loska ant losku ir pasti-
turtingu, tegul iszpildo, ta ka
da niekas lig sziolei ne iszpil-
de. Puikiause zemeziuga (dei-
mantą) doosiu tam, kuris re-
plom greiciause apcis svieta
aplanki rii!...

Nusistebejo visi dvarokai
isz tosios kalbos sultono: Nes
po valandelei pradejo isz sales
iszteitinet susikuprine ipatos
stoj replom priesz sosta, gata
vi atbuvinet kelone aplink
svieta.

Atirado vienas isz dvaroku
perkitres M-hmedas, ne ejo
jisai paveizda kitu. Stoj replom
ir pradejo apseitin aplinkui
sosta sultono, žibanczio
no aukso ir brangiū zemeziugu.

O kada apejo aplinkui sosta
atsistojas tare:

— Aze svi-to ir Žvaigzde
iszminties. Asz esmiu tuom,
kuris apcejo aplinkui svieta re-
plom pagal tavo paliepima,
nes tu esi mano svieto. O di-
di sultonas Bab-El-Maddeb,
liepe garsint, idant visi susi-
rinktu in sale rodu po tam ta-
re:

— Mahmedai! Te zemeziug-
ga ir loska mano, nes iszpildei
paliepima mano, kaip ant isz-
mintingo vyro iszpuole...

— Mahmedai! Te zemeziug-
ga ir loska mano, nes iszpildei
paliepima mano, kaip ant isz-
mintingo vyro iszpuole...

— Mahmedai! Te zemeziug-
ga ir loska mano, nes iszpildei
paliepima mano, kaip ant isz-
mintingo vyro iszpuole...

— Mahmedai! Te zemeziug-
ga ir loska mano, nes iszpildei
paliepima mano, kaip ant isz-
mintingo vyro iszpuole...

— Mahmedai! Te zemeziug-
ga ir loska mano, nes iszpildei
paliepima mano, kaip ant isz-
mintingo vyro iszpuole...

— Mahmedai! Te zemeziug-
ga ir loska mano, nes iszpildei
paliepima mano, kaip ant isz-
mintingo vyro iszpuole...

— Mahmedai! Te zemeziug-
ga ir loska mano, nes iszpildei
paliepima mano, kaip ant isz-
mintingo vyro iszpuole...

— Mahmedai! Te zemeziug-
ga ir loska mano, nes iszpildei
paliepima mano, kaip ant isz-
mintingo vyro iszpuole...

— Mahmedai! Te zemeziug-
ga ir loska mano, nes iszpildei
paliepima mano, kaip ant isz-
mintingo vyro iszpuole...

— Mahmedai! Te zemeziug-
ga ir loska mano, nes iszpildei
paliepima mano, kaip ant isz-
mintingo vyro iszpuole...

— Mahmedai! Te zemeziug-
ga ir loska mano, nes iszpildei
paliepima mano, kaip ant isz-
mintingo vyro iszpuole...

— Mahmedai! Te zemeziug-
ga ir loska mano, nes iszpildei
paliepima mano, kaip ant isz-
mintingo vyro iszpuole...

— Mahmedai! Te zemeziug-
ga ir loska mano, nes iszpildei
paliepima mano, kaip ant isz-
mintingo vyro iszpuole...

— Mahmedai! Te zemeziug-
ga ir loska mano, nes iszpildei
paliepima mano, kaip ant isz-
mintingo vyro iszpuole...

— Mahmedai! Te zemeziug-
ga ir loska mano, nes iszpildei
paliepima mano, kaip ant isz-
mintingo vyro iszpuole...

— Mahmedai! Te zemeziug-
ga ir loska mano, nes iszpildei
paliepima mano, kaip ant isz-
mintingo vyro iszpuole...

— Mahmedai! Te zemeziug-
ga ir loska mano, nes iszpildei
paliepima mano, kaip ant isz-
mintingo vyro iszpuole...

— Mahmedai! Te zemeziug-
ga ir loska mano, nes iszpildei
paliepima mano, kaip ant isz-
mintingo vyro iszpuole...

— Mahmedai! Te zemeziug-
ga ir loska mano, nes iszpildei
paliepima mano, kaip ant isz-
mintingo vyro iszpuole...

— Mahmedai! Te zemeziug-
ga ir loska mano, nes iszpildei
paliepima mano, kaip ant isz-
mintingo vyro iszpuole...

